

ЗМІСТ

ДІЙОВІ ОСОБИ:	3
ПРОЛОГ	4
АКТ ПЕРШИЙ. СЦЕНА ПЕРВА	5
СЦЕНА ДРУГА	15
СЦЕНА ТРЕТЯ	29
АКТ ДРУГИЙ. СЦЕНА ПЕРВА.....	37
СЦЕНА ДРУГА	49
СЦЕНА ТРЕТЯ	50
СЦЕНА ЧЕТВЕРТА.....	54
СЦЕНА П'ЯТА	57
СЦЕНА ШЕСТА.....	62
АКТ ТРЕТІЙ. СЦЕНА ПЕРВА.....	67
СЦЕНА ДРУГА	77
СЦЕНА ТРЕТЯ	86
АКТ ЧЕТВЕРТИЙ. СЦЕНА ПЕРВА	96
СЦЕНА ДРУГА	109
СЦЕНА ТРЕТЯ	118
АКТ П'ЯТИЙ. СЦЕНА ПЕРВА.....	125
СЦЕНА ДРУГА	135
СЦЕНА ТРЕТЯ	142
СЦЕНА ЧЕТВЕРТА.....	150
ПРИМІТКИ.....	163
 Куліш Пантелеймон Олександрович (<i>біографія</i>)..	164

ПРОЛОГ

Три сотні й два десятки літ минуло,
Як згас у муках дух правдивий Байди,
А серце в нас лицарське не заснуло:
Так само на землі жадає правди.
Боронючи народну Гіпокрену¹,
Духовну зброю без устанку носим
І се на лицедійную арену
Свою борбу за правду переносим.
О музо Мельпомено², правди мати!
Дай нам тобі достойно послужити,
Народний дух з занепаду підняти,
Гасителів його посоромити
Нехай велика, люба нам тінь Байди
Од нас лица свого не одвертає,
Нехай признає в нас героїв правди
І на борбу святу благословляє!

¹ Гіпокрена — за давньогрецькими міфами, джерело на горі Гелікон у Греції, яке виникло від удару копита крилатого коня Пегаса, що на ньому їздили музи. Вода цього джерела приносила натхнення поетам. У переносному значенні — джерело натхнення.

² Мельпомена — у давньогрецькій міфології, одна з дев'яти муз, покровителька різних видів мистецтва: спочатку пісні, згодом — сумної пісні, ще пізніше — трагедії.

АКТ ПЕРВИЙ

СЦЕНА ПЕРВА

*Вишневець. Дуброва під замком.
Виходить Байда, за ним Тульчинський з кобзою.*

Байда

У мене в грудях серце б'ється рівно...
Султане, цісарю, королю, царю!
Ваш гнів мене довіку не злякає
І ваші милості мене не куплять.
Чи жизнь, чи смерть, чи рай, чи пекло люте,
Про все байдуже Байді Запорожцю.
Обійме смерть він, жарко поцілує,
Коралями кістяк її закрасить
І завітчає голомозу пишно.
А жизнь — мов оковитої горілки
Коряк жемчужно-бульбашної вип'є...
Чого ж хоробре, рівноваге серце
Злякалося хмурних очей дівочих,
Їх погляду сумного та гнівного?
Великого коліна ти панятко,
Княжа Острозьке, Ізяславська вітка...³
Я — Руський князь з Олега й Святослава,
Що Цариградом пишним колотили.
Твої маєтності... Я маю ширші.
Мій Вишневець повеліває світом:
Велить султанові багати Байду,
Цареві — звати в гості гайдабуру.

³ Ізяславська вітка... — Нащадки великого князя київського Ізяслава Ярославовича (1024 — 1078), сила Ярослава Мудрого.

Та мати сина з дому проганяє
І турчином, і москалем лякає...
Гей, заспіваймо, чуро, про козацтво,
Про наше вольне, як наш дух, лицарство!
(Бере в Тульчинського кобзу).

Співають:

Гомін, гомін по дуброві...⁴

Туман поле покриває...

Мати сина проганяє:

«А йди, синку, пріч від мене,
Нехай тебе турчин візьме», —

«Мене, нене, турчин знає,
Сріблом-злотом наділяє».

Гомін, гомін по дуброві...

Туман поле покриває...

Мати сина проганяє...

«А йди, синку, пріч від мене,
Нехай тебе москаль візьме», —

«Мене, нене, москаль знає,
Давно в гості закликає.

А в москаля добре жити:

Ласо їсти, гірко пити,

Бусурмена в полі бити...»

Тульчинський

Мій князю й батьку! на твоїй досаді

Будує чура твій свою надію.

Заручено тебе ще малолітком,

І дух козацький не злюбив неволі.

Тобі здається, наче рідна мати

Тебе примусом з дому проганяє,

І молодецьке серце вольне, горде

⁴ «Гомін, гомін по дуброві...» — народна пісня, відомо в різних варіантах.

До іншої, до кращої палає.
Для мене ж над Катрусину уроду
Нема краси, ні любого звичаю:
Мені Катруся — мов зоря в погоду,
Мов чиста благовісна квітка з раю.

Байда

(загадавшись, перебирає струни. Співає).

Летить орел против сонця,
Згорда позирає:
Хто не знає закохання,
Той щастя не знає.
Пливе козак через море,
В морі потопає:
Хто не знає закохання,
Той журби не знає.
Ні, струни сі ослабли, занімилі
В моїм буянні кримськими степами,
В гонитвах за прудкою татарвою,
За дикими бахматами-вітрами⁵.
Одна струна дзвінить потужно в мене,
Мов те піро орлине против бурі;
Мов Чорне море грає-заглушає
Всі інші співи на моїй бандурі.

(Співає).

Гомін, гомін по дуброві...
Туман поле покриває...
Мати сина проганяє...

Виходить княгиня Вишневецька з Катрусєю.

⁵ Бахмат — верховий (бойовий) кінь у татар.

Княгиня

Мій орле сину! де твій розум дівся?
Щоб я тебе та з дому проганяла!
Жене тебе не мати з дому, синку,
А вольна воля, самохіть козацька,
Що на Низу, мов болесті, набрався,
Проявою в Литві й на Русі стався.

Байда

Моєї болесті, голубко-нене,
Козацтво низове не знає звіку.
Воно коралі, жемчуги турецькі
Дарує з жарту степовій шинкарці.

Княгиня

А ти ж хіба не з жарту, синку, співом
Про любовці сумні — гаї сповняєш?
Невже ти справді сумом тим сумуєш,
Що ним луна пісень твоїх лунає?
Ще, як змуровано замкові мури,
Вони пісень таких сумних не чули...
Чого тобі, мій синку, сумовати
І серцю неньки туги завдавати?

Байда

Не сум, а жаль бере мене великий
На той гнівливий та понурий погляд.
Ніхто не смів на мене так дивитись,
Ні пишний москвитин, ні турчин бучний,
І я ні перед ким очей не знизив,
А тут почув немовби страх у серці.
Я зроду ще нікого не лякався,
А тут чогось мій дух заколихався.

Княгиня

О синочку! то се тобі в Острозі
Княгиня Ілліна дала розмаю?
Чи, може, тирличем тебе поїла⁶
І до дочки твій дух приворожила?
Я ж думала, що ти шуткуєш з нами,
А ти до Гальшки любощами дишеш,
До католички серденьком палаєш,
Заручену свою забувши дома!
Хіба ж на те Катрусю я пестила,
Щоб ворог мій із неї насміявся?

*Тульчинський тим часом говорить Катрусі
мімікою про любові. Вона відказує мовчки, що
мислі її на небі.*

Байда

Хто ворог твій, матусю?

Княгиня

Та Костецька,
Та ляхівка невірна, що відбила
Острозького Іллю в сестри моєї,
У бідної черниці. Не гріхом би,
Ладом хорошим і звичаєм добрим
Вона б на світ Катрусю появила.
Зав'яла квітка, вмерла бідолашна,
В чернецтві сором свій дівоцький скривши.
Я патріархові за розрішення⁷
Та за заручини дала сто гривень⁸,
І ти покинути Катрусю хочеш
Задля тієї Гальшки?

⁶ Тирлич — рід однорічних і багаторічних трав'янистих та напівтрав'янистих рослин родини тирличевих.

⁷ Розрішення — тут: відпущення гріхів.

⁸ Гривня — мідна монета в три, а в деяких місцях — у дві з половиною копійки.

Катруся

Паньматусю!

Моя княгине, сонечко сирітське!
Не жур його і не вгущай за мене.
Я мушу гріх тяжкий спокутовати,
Волосяним рубком чоло зв'язати⁹.

Княгиня

Ти? в монастир іти? Ти, пишна вродо,
Людського виду квітко світозарна!
Ти в келію любов мою зачиниш,
Постами та бдіннем її замучиш?

Катруся

Не я, княгине, рідна мати буде
Пости постити, довгі ночі бдіти.
Вона свою вложила в мене душу, —
Її душа подвижництва жадає.
Бо по ночам, як місяць серед неба
Із зорями веде тиху розмову,
Я в сяєві його вбачаю матір.
Вона, мов тінь прозірчаста, літає,
Німуючи, мене очима просить:
«О доню! ублагай святу Покрову,
Нехай мене на чисте лоно прийме».

Байда

Ти добре, нене соколихо, дбала,
Що синові готовила подружжє,
Та, дбаючи про нас із патріархом,
Не зазирнула оком нам у серце.
Катрусина краса на мене світить,
Мов ясне сонце на Балканську кригу:

⁹ Рубок — тонка перкалева чи батистова хустка. Волосяний рубок — чернечий головний убір у вигляді хустки.

Хоть іскрами блищить-мигоче крига,
А теплої води з себе не пустить.
До Гальшки ж я ще й слова не промовив,
А весь узявся кип'ячем-окропом.
У ключ моя лицарська кров кипіла,
А серденько немов той жар жахтило.

Княгиня

То се ви змовились мене зробити
Зозулею-бездітницею, діти?
Чи я ж на те вас у Царград возила,
Коліна патріарху обіймала?
Я не лякалась ні Балкан високих,
Ні скель, ні льодяних вершин зубчастих,
Ні понад кручами доріг страшених,
Ні ковбанюг, безодень глибочених.

Байда

Ні, мамо, ти бездітною не будеш:
Дітьми й унуками втішатись будеш.
З дружиною до тебе завітаю,
У тебе під крилом її сховаю,
Острозьке те орлятко ув орлиці,
Мов цареня в потужної цариці. —
Катрусю любя, сестро дорогенька,
Над рідную сестру мені рідненька!
Тепер уже мене старенька мати
Не буде мовчки з дому проганяти.
Сей перстень не на глум тобі вертаю:
Кайдани золоті з обох скидаю.
Тульчинський здимає вгору руки.

Катруся

О братику! який важенний перстень
Надів мені той патріарх на палець!

Зніми, розкуй мою свободну душу:
До матері я прямувати мушу.
Тутьчинський заламує руки.

Княгиня

(вхопивши обидва персні)

О діти! стійте, не дратуйте долі
І не спокушуйте Фортуни злої.
(Ховаючи в гаман).

Не знаєш, синку, до кого лицятись
Ти хочеш із великим, щирим серцем,
Ти, рицар з рицарів, князь між князями,
Ділами славними рівен з царями!

Байда

Про всіх князів красою Гальшка пишна,
Про всіх царів уродою велична.

Княгиня

Ні, синку, безум не буває пишен,
Ані занепад розуму величен.
Господь скарав на ній лукаву матір:
Вдовуючи дитину появила
Недоноском, недородком бездушним.
Нема душі у гарнім тілі в Гальшки.
Вона, мій сину, образ тільки носить
Величної Острозької княгині.
Від неї виє на того бідою,
Хто на її маєтки й рід польститься.
Ти привезеш мені в отецький замок
Страшилище, а не дитину любу.
Ти знайдеш у Костецької не долю, —
Веселих літ і молодощів згубу.

Байда

Коли мого подружжя ти боїшся,
То я знайду собі притулок інде.
Нехай туман все поле покриває,
А мати сина з дому проганяє.
Широкий світ, ще ширша наша воля,
Козацька щасна й бідолашна доля...
Пійду посли з чужих земель вітати:
Давно вони одправи ждуть у мене.
Один привів мені турецькі коні,
А другий соболі привіз московські.
Хоть ми собі живем у Січі просто,
Та нас великі потентати знають.
Хоть по Дніпру стоять хати безверхі,
Двори необгороджені козацькі,
А до кого пристанемо у прийми,
Над усіма той візьме перевагу:
Помститься досхочу над ворогами,
Зневагою відплатить за зневагу.

(Виходить із Тульчинським).

Чути їх співанне.

Та не спав я нічку темненькую,
Та не буду спати ще й другую:
Ой чогось мені тяжко
Та на серденьку важко, —
Я й сам, молод, не вгадаю.

Княгиня

О, предки Вишневецьких і Корецьких,
Фундатори монастирів спасених!
Ви, що склепи церковні посповняли
Лицарськими преславними костями!
Чи сниться вам у вашім сні підземнім,
Що ваш потомок хвалиться на замку
Козацькими кошами да хатами,
Пишається названими братами?

Йому байдуже батьківщину кинуть,
Плачущу матір дома занехати
Для тих пустинь, кочовищ запорозьких,
Затонів, комишів, лугів Дніпрових.
Він Байдою зневажливо назвався,
Титулу Вишневецьких одцурався, —
Не кидай же хоть ти мене, Катрусю,
Самітної-бездітної зозулі.
Не йди в черниці: я тобі весь замок
Окрию травуром, як домовину,
А ти мені допоможеш сльози лити,
По синові і день і ніч тужити.
Тим поглядом понурим ув Острозі
На нього смерть, не панна, позирнула.
Буянне се з названими братами
Зазначиться кривавими боями.
Я бачу всю його судьбу грядущу
І чую серцем гибель неминущу.

(Виходить, схилившись на Катрусю).

СЦЕНА ДРУГА

*У Вишневі на замку крестова світлиця,
з предківськими портретами.*

*Байда, в пернатому шлику, в руці булава,
сидить на стародавньому столці. Над ним
козак держить бунчук і хрещатий стяг. По
боках стоять дворяне-побратими і чура.*

Байда

Негайно приведіть послы до мене:
Мені не по нутру наряд химерний.
Колись носили ми владичні барми,
Та нас у Києві смирив татарин,
Тепер потуга наша у козацтва,
А честь у простолюднему лицарстві.

Один з побратимів

Лицарства простолюдного все панство,
Всі королі, царі й князі бояться.
Не тим єсьмо потужні, щоб ховали
Срібло та золото в своїй скарбниці,
А тим, що тисячі і тьми козацтва
Одною волею і духом дишуть.

Другий

Нехай сидять на золотих престолах,
Під балдахінами із оксамиту:
Столець твій, князю, ще тогді прославивсь,
Як їх ім'я на світ не народилось.

Третій

Варязьке серце завіщали предки
Тобі в наслідство разом із титулом,
І ним-то Байда славен між царями,
За нього Байду чествують дарами.

Четвертий

Бо чують, що у Байди в руських грудях
Сидить залогою козацька сила.

П'ятий

Вона, мов та Фортуна таємнича,
Народам щастє чи біду віщує.

Шестий

За кого Байда на кривавім суді
Тягтиме руку, той і візьме гору.
Тим і король впадає коло Байди,
І цар московський, і султан турецький.

Байда

Та де ж послі? Не так остило
Мені на замку челядь їх поїти
Да з бесурменом християн мирити,
Як тут сидіти у князькій повазі
Серед мого козацтва-побратимства,
Мов той владика посеред попівства.

Тульчинський

Ідуть... Се так москаль ступає важко.
Таке пре черево поперед себе,
Що задавив би і коня бахмата.
Під золотом та жемчугами шата
В пузатої московської казюки¹⁰.
Насилу вдвох ведуть його під руки.
Силкуючись, дяки аж попотіли,
Мов ті воли у коповицю, впріли.

¹⁰ Казюка — кузька, комашка.

У розчинені широко двері перед московським послом несуть соболі з сutoзолотою парчею. Випереджуючи один одного, послы сперлись у дверях.

Турецький посол визволивсь із тиску.

Москаль

Как! ты опередил меня, неверный,
Ко князю христианскому с приветом?

Турчин

О Байдо, воїне великодушний!
Не попусти впослідити султана,
Що силою преславною царює
Над чотирма кінцями світу. Дай нам
Його дари попереду явити,
Як передує власть його у світі.

Москаль

Един под солнцем царь наш православный,
Наследник императоров великих,
И вот тебе его подарок царской,
Князь Вишневецкий, витязь христианской!

Тим часом вносять і турецькі гостинці: блискучий кінський наряд і келеп, саджений ізумрудами.

Турчин

Не в соболях тобі потіти, князю,
І не парчею поли величати:
Коня лицарського тобі в гостинець
Та келеп шле наслідник Магомета.

Москаль

Наследник Магомета-самозванця,
Гаремного пророка проходимця.

Турчин

Дозволь нам, князю, божий суд вчинити,
Поставити бойців перед тобою.
Чий упаде, нехай се буде знаком,
Що правда лжу ногами попирає.

Байда

Не личить нашій честі і повазі
Вбачати кров посольську в себе дома.
Хто з ваших потентатів більший-старший¹¹,
Розсудить те колись рука господня.
Тепер же я прошу вас, любі гості,
(Устаючи і вклоняючись їм).
Прийняти заразом од мене дяку.
Нема в нас, козаків, срібла та злата,
Щоб за дари дарами відплатити.
Ми кров'ю платимо царям за ласку,
Стережемо царства їх од напасті.

Москаль

Мы с тем и прибыли, князь христианской,
Чтоб воинство твое призвать на помощь
Против неверных наших супостатов.
Велик наш царь: одной полой покрыл он
Ливонию со морем со Балтийским¹²,
Другою — всю Сибирь со окяном;
Рукою досягнул до Бела моря,

¹¹ Потентат — володар, всесильний, могутній; коронована особа.

¹² Лівонія — назва території сучасної Латвії й Естонії в середні віки. Походить від етнографічної групи «лівів», що живе на узбережжі Ризької затоки, розмовляє львівською мовою. Близько до естонської.

Поставил ногу твердо на Хвальнском¹³.
Он даст тебе в кормленье воеводство
Величиной со всю Литву и Польшу.

Турчин

Не слухай, князю, мови тулумбаса,
Московської, гучнопустої бочки.
Сягає широко земля Московська,
Да тісно, сумно там людському серцю.
В снігах утонеш, у борах заблудиш,
З ведмедями, з вовками жити будеш.

Москаль

Эх, ты, башка, обвитая завоєм,
Узорами расписанная кукла!
Тебе ли знать, чем славна Русь святая,
Чем православная крепка, могуча?

Турчин

У нас ти, князю, знайдеш край розкішний,
Як рай земний. Едем барвистопишний,
Хороброму у нас хвала і слава,
Розумному — шаноба і повага,
Веселому — пісні, танці, музики,
А доброму — святе добро вівіки.
Чи схочеш, над бистрим Дунаєм сядеш,
На страх і жах народам католицьким;
Чи схочеш, кошом станеш против перса,
Як громова у блискавицях туча.
Тінь бога на землі, каліф великий,
Тебе своїм благословенням зище
І осипатиме тебе довіку
Щедротами без міри і без ліку.

¹³ Хвальнське море — давньоруська назва Каспійського моря.

Байда

Шановні гості, славних потентатів
Намісники і речники достойні!
Не можу я тепер вам обіцяти,
Кому з вас буду скорше помагати:
Бо обіцяти і зробити в мене
Вимовляється ділом, а не словом.
Скажу вам тільки, що Річ Посполита¹⁴
Козако-україно-запорозька
На те стоїть, на те живе й воює,
Щоб люде в світі не забули правди.
Дарами нас не можна підкупити,
Шкода й словами пишними лестити.
Чи в християн, чи в турків більше правди,
За тих і кров ми будем проливати.
По мові сій, шапкую вас, вітаю
Та й до домівок з миром одпускаю.

Турчин

Виходимо, та просим не забути,
Де кублиться республіка козацька:
По саму Рось, по Селістряні Бурти
Лежить земля наслідня Оттоманська¹⁵.

(Виходить із своїм почтом).

Москаль

Смекаєшь, князь? Смотри же, помни твердо,
Где христіанства главная защита.
Сидишь ты на стольце варяжском гордо,
Да у царя — пустяк Речь Посполита.
Хозяиничать в хозяйстве он великом
Умеет лучше всех владык под небом,

¹⁴ Річ Посполита — тут: республіка.

¹⁵ землі, підвладні султанській Туреччині.

И как ты ни храбришься в Поле Диком¹⁶,
А жить придется нашим русским хлебом.
(*Выходит со своим почтом*).

Байда

Наторохтіла повну хату бочка...
Чого в московську голову не прийде?
У нас рілля — хоть посади дитину,
То виросте: така земля плодюща;
А в них сіренький супісок та глина,
Корпають, мов на глум людський, сохою, —
І плуг наш до сохи голоден прийде:
«Дай, кумо, Христа ради, скибку хліба!..»
Уф! утомивсь, неначе від роботи
З волами в плузі щирий кінь лицарський.
А турчин стеле нам постіль м'якенько,
Да як-то виспатись би довелось!
Загарбавши під себе патріархів,
Торгує їх перекупством ледачим.
Самі прибильшують невіри плати,
Аби з дурних дурнії гроші драти.
Мої кохані друзі-побратими!
Шануйте щиру правду, а не віру.
Нехай у вас та віра лучча буде,
В котрій добра найбільше роблять люде...
Чути знадвору галас.

Що се таке? Що се за гомін дикий?

Тулчинський

(*позирнувши в вікно*)

Ой леле! се посел посла воює,
І Бочку вже у суточки заперто...

¹⁶ Дике поле — історична назва в 16 — 17 ст. незалежних степів Південної України які межували з володіннями Кримського ханства.

Байда

Вхопи, мій хлоню, бунчука князького,
Біжи, поскупляюй чергове козацтво
Та розійми сих ворогів запеклих...
Гледи ж, не виціди крові і краплі.

Тульчинський

Біжу, мій князю. Як не розійму їх,
То розілляю холодною водою
(*Виходить*).

Один з побратимів

Ні, добре Тулумбас воює!
Він голосом і мертвого підняв би.
Бач, як реве! Мов та стара гармата,
Що козаки Грізною прозивають.

Другий

Пресвітлий князю, я тобі не раджу
Коня турецького в табун пускати:
Бо він уб'є твого Арапа, Бурю.
Шкода такого жеребця втеряти!

Байда

Нехай уб'є: сим ділу не зашкодить:
Не коней він, левів мені наплодить.
І між орлами, брате, бій буває,
І цар царя потугою воює.
В боях серця гартуються лицарські,
В боях росте і кріпне дух козацький.

Третій

Се не сідло, престол тобі блискучий,
Наш князю Байдо, Соліман¹⁷ спорудив.

¹⁷ Соліман — турецький султан Сулейман II (1495 — 1566).

На тім коні-огні, на сім престолах
Рівен ти будеш силою з царями.

Байда

Мене рівнятиме з царями правда,
Котрої по світах з мечем шукаю...
Дивись, дивись! ого! мій чура виріс,
Орудує козацтвом по-гетьманськи.

Четвертий

Тутьчинських рід підбивсь аж геть угору,
Пасе передню й у князів старинних.

П'ятий

Я бачив путь іще тогді в нім, князю,
Як він коня допавсь уперше хлопцем.
Так буря крил в Борея¹⁸ позичає,
Так гуррикан¹⁹ степом летить-гуляє,
Не зникне чура твій Самусь без слави:
Співатимуть колись про нього думи.

Байда

Глянь, брате, що він з ними виробляє!
Розвів обох, мов дві отари, різно.

Шестий

Се, князю, справді зроблено мистецьки:
Твого Самусь клейнода не понизив.

П'ятий

Незгірш і се, що москаля придержав,
А турчина у чисте поле випхнув.

¹⁸ Борей — у давньогрецькій міфології, бог північного чи північно-східного вітру.

¹⁹ Гуррикан — ураган, буря.

Шестий

Дивись, дивись! уже по згір'ю грають,
Долманами²⁰, казав би крильми, мають.

Другий

Скотили вже дяки на воза й Бочку...
Мовчить; як міх ковальський, важко дише.

Четвертий

Сей воєвода уломив би спину
І македонському коневі, Букефалу²¹.

Другий

Не встояли б ворота римські, певно,
Коли б таких слоняк дать Ганнібалу²².

Третій

А я б його послав наздоганяти
По горах та байраках Мітрідата²³.

²⁰ Долмани — доломани, рід одягу верхових козаків; короткий військовий плащ; назва походить від назви одягу яничарського війська.

²¹ Букефал (Буцефал) — так звали улюбленого коня Олександра Македонського.

²² Ганнібал (247 або 246 — 183 до н.е.) — карфагенський полководець та політичний діяч. Прославився перемогами над римськими військами під час другої Пунічної війни, зокрема у битвах під Каннами (216 до н.е.). в бойових операціях уміло використовував слонів.

²³ Мітрідат — Мітрідат VI Євпатор (132 — 64 або 63 до н. е.), цар Понтійського царства, рабовласницької держави в північно-східній частині Малої Азії. За його правління Понтійське царство значно розширилось, приєднавши Колхіду, Малу Вірменію, Бориспурське царство, Херсонес, Олівію. Війни Мітрідата з Римом за володіння центральними та західними областями Малої Азії закінчилися поразкою, а сам він змушений був утекти до Пантікапея (район сучасної Керчі). На цю втечу Мітрідата й натякає П.Куліш словами одного з персонажів драми.

Другий

Не хутко б вітроногого догнала
Московська говоруха черевата.

Шестий

Ся Бочка, по царському повелінню,
Скотилась би і на Кавказькі гори.
Москаль таківський: він із кожї рветься,
Догоджуючи волі самодержця.

Байда

Коли б у нас був сан такий високий,
Ми б звоювали увесь світ широкий.
Коли б ми всі до одного горнулись,
Під нами б і царі, й народи гнулись.
Ми хвалимося, вбогі сіромахи,
І волею і думою одною,
А ще недавно на кривавім Старці²⁴
З'єднали Ганжу Андибера боєм.
Під саме небо сипало гультяйство
Вали страшенні, а само вривалось
До пекла в землю, на погибель братню.
Річками кров козацька розливалась,
Теряли ми свою снагу останню.
Тепер наш Ганжа в корчмах гетьманує
Чи в кабаці у Насті Горової,
Та ще й не кидає своєї думки —
Звести до бою козаків зо мною.
Химерна думка! Я вже не боюся

²⁴ ...на кривавім Старці. — Битва повсталих козаків під проводом Дмитра Гуні (очолив повстання після Я. Острянина) з польско-шляхетським військом, яка відбувалася в липні 1638 р. у гирлі р. Сули при впадінні в неї р. Стариця і закінчилась поразкою повстанців.

Його потуги: полягла на Старці.
Кому фортуна служить у походах,
До того й перекинуться затяжці²⁵.

Ще дав йому й князького недолимка,
Щоб не журився, не вдавався у тугу;
Дав черес і срібла, щоб позбирались
На його поклик сиві козарлюги,
Ті, що з нудьги, з журби попропивались,
Кабачній Насті все позаставляли.
Бо я задумав одружитись чесно,
Щоб не порвався Байдин рід великий,
Не осягли мої варязькі добра
Князькі підлизи, римські католики.
А без козацтва в князя Константина,
У Василя, не висватать небоги.
І князь Владимир²⁶, київський мій предок,
Лицявся серед походної тривоги.
Як розпуцу приставства по містечках,
По селах, городах, монастирищах,
Та поїдять вони у скупердяки
Скирти давняшні й степові добутки,
То мусить з Байдою Василь миритись,
Йому Острогом пишним поступитись.
Тоді ми зараз двинемо на море:
Нехай і турчин знає людське горе;
Нехай орди в Москву не посилає.
І Байди золотом не засліпляє.

Вертається Тульчинський.

²⁵ Затяжець — той, що завербований до війська; член вільного, незалежного військового загону, гайдамака.

²⁶ ... князь Владимир — великий князь київський Володимир Святославович (р. нар. невід. — 1015).

Тульчинський

Пресвітлий князю Байдо, пане й батьку!
Розняв послі я по твоїму наказу;
Не дав крові у заїди точити,
Твоє житло лицарське плямувати.

Байда

Я бачив, хлоню. Ти справлявсь розумно,
І се твоя заслуга найславніша.
Ти вже мені дев'яту весну служиш,
Покинувши Тульчин, колиску предків,
Отця, і неньку, і братів коханих
Задля мого лицарства занедбавши.
З тобою ми бували і на Рейні,
І поза горами людей видали,
Звичаї добрі, рицарську науку
В боях за правду досвідом узнали.
Ти всюди був мені слугою вірним, —
Як братнє серце, чурою прихильним.
Тепер не будеш більше чуровати,
А з нами брат за брата пробувати.
Навколішки ж перед мечем лицарським!
Схились і встань товаришем козацьким.
(Ударивши тричі голим мечем по плечах).

Усі

(опріч самого Байди)

Вітаємо тебе, Тульчинський пане,
Товарищу, Самусю наш коханий!

Байда

А я тебе до серця пригортаю
І сьомим побратимом об'являю.

Тульчинський

Цілую сей преславний меч варязький,
Наслідний дорогий клейнод лицарський,
Що не покину в нужді побратима,
Як брата брат, як рідний батько сина!
Все пополам, свобода і неволя,
Велике щастє і тяжка недоля!